

КАТО ДЕТЕ, КОЕТО . . .

Като дете, което сж отъ бащиния домъ изтръгнали
и нѣкжде срѣдпжтъ оставили безъ грижа и защита,
така и азъ останахъ по свѣта самичка да се скитамъ.
Ще се помоля, сълзитѣ си ще изтрия и ще тръгна.

Въ най-шумния и многолюденъ градъ, въ тълпитѣ на площада
ще ида да се смѣся — и ще хвърля мжката си кръстна —
дано подъ милионитѣ нозе, незнаещи пощада,
на прахъ да стане, вѣтърътъ да я подеме и разпръсне.

Остане ли у мене пакъ — ще се отправя въ планинитѣ —
отъ най-високия и стръменъ върхъ ще я захвърля въ бездната,
като откъртенъ камъкъ, въ пропастьта надолу запокитенъ,
по сипеитѣ да се хлъзне, тамъ навѣки да изчезне.

Не може ли, завърне ли се тя у мене пакъ отново,
въ морето ще я хвърля, въ най-дълбокото — да се удави . . .
Но не успѣя ли, не ме ли и тогава тя остави —
ще си я нося цѣлъ животъ, додето съ мене я заровятъ.